

Împărăția Nefericirii nu e foarte mare, dar când te afli în interiorul ei ți se pare uriașă. În afară de aceasta, ea nu arată la fel pentru toți cei care ajung pe teritoriul ei și se schimbă în așa fel încât să fie cât mai neplăcută pentru fiecare în parte. De exemplu, dacă ție nu îți place ploaia, în Împărăția Nefericirii ți se va părea că plouă fără încetare sau că toarnă cu găleata. Iar dacă nu suportți canicula, acolo ți se va face cumplit de cald, vei simți cum aerul greu și stătut îți pătrunde în gât lăsându-ți un gust de limacși.

Împărăția e plină de scări, cărora însă nu le zărești capătul. Dacă îți închipui că le poți escalada, te înșeli pentru că nu vei reuși. Și chiar dacă urci câteva trepte, pur și simplu, te vei trezi într-un spațiu și mai urât decât cel în care te aflai înainte.

De aceea, copiii care nimeresc în Împărăția Nefericirii se simt ca într-o închisoare sau, mai degrabă, ca într-o capcană.

În mijlocul împărăției se află o baltă mare cât două sute patruzeci de elefanți lipiți unul de altul, care miroase îngrozitor. Dar mai important e că de fiecare dată când în mintea vreunui locuitor al împărăției se ivește un gând frumos, din apă iese o broască râioasă cu o limbă lipicioasă, care îi țâșnește din gură ca o săgeată și se îndreaptă ținută spre gândul cel frumos. Acesta, gândul, odată bine înșfăcat cu limba, e imediat înghițit de broască.

În Împărăția Nefericirii, nimeni nu are dreptul să râdă. Cei mai mulți locuitori plâng. Acolo, toți sunt nefericiți și zic numai vorbe urâte, chiar și atunci când își doresc să spună ceva plăcut. Se ceartă și se jignesc permanent. Aici soarele nu răsare niciodată. Și nu există nici culori. În schimb, sunt multe clădiri. În special case – acoperite cu pânze de păianjen, cufundate în noroi, dărăpănate, cu arborii putreziți prin curți. În aceste case locuiesc persoanele importante – supușii din suita împărătesei – cum ar fi contesa Gelozie, baroneasa Jignire, contele Frică, ducele Durere și mulți alții. Ei sunt cei care îi atrag pe copii în Împărăția Nefericirii, făcându-i prizonierii lor.

Clădirea cea mai însemnată este palatul împărătesei Ură. Așa cum apare privitorului, în înălțime și în lungime, palatul seamănă cu un șir de dinți cariați și tociți – ca dinții Babei Cloanța. Niște umbre tot dau târcoale zidurilor, iar din interior se aud gemete și vaiete. În palat sunt multe camere de tortură, cum ar fi cea a lacrimilor, unde o voce înfricoșătoare povestește fără întrerupere numai întâmplări triste și cumplite. Sau camera cu numărul 48736, în care, dacă nimerеști, o să auzi numai jigniri și calomnii și tot felul de cuvinte urâte la adresa ta.

Împărăția Nefericirii pare fără de ieșire, căci, pe oriunde, oricât, oricum ai încerca să fugi, te întorci în același loc. Și totuși, din Împărăția Nefericirii poți evada! Se poate scăpa de acolo! E nevoie doar... să auzi și să asculți o anumită voce, cea care trebuie. E vorba despre vocile

personajelor de vază din Împărăția Fericirii, cele din alaiul împărătesei Iubire. Ele se adresează fără încetare copiilor și dacă aceștia reușesc să le asculte vor putea părăsi Împărăția Nefericirii și vor pătrunde în cea a Fericirii. Dar dacă nu au urechi decât pentru suita împărătesei Ură, copiii sunt condamnați să rămână nefericiți. Și cu cât petrec mai mult timp acolo, cu atât mai slab aud glasurile dinspre Împărăția Fericirii, glasurile care îi pot salva.

Acum îți dai seama de ce personajele importante din ambele împărății iau lecții de dicție și învață cum să-și potrivească vocea pe diferite registre ca să fie auzite cât mai bine.

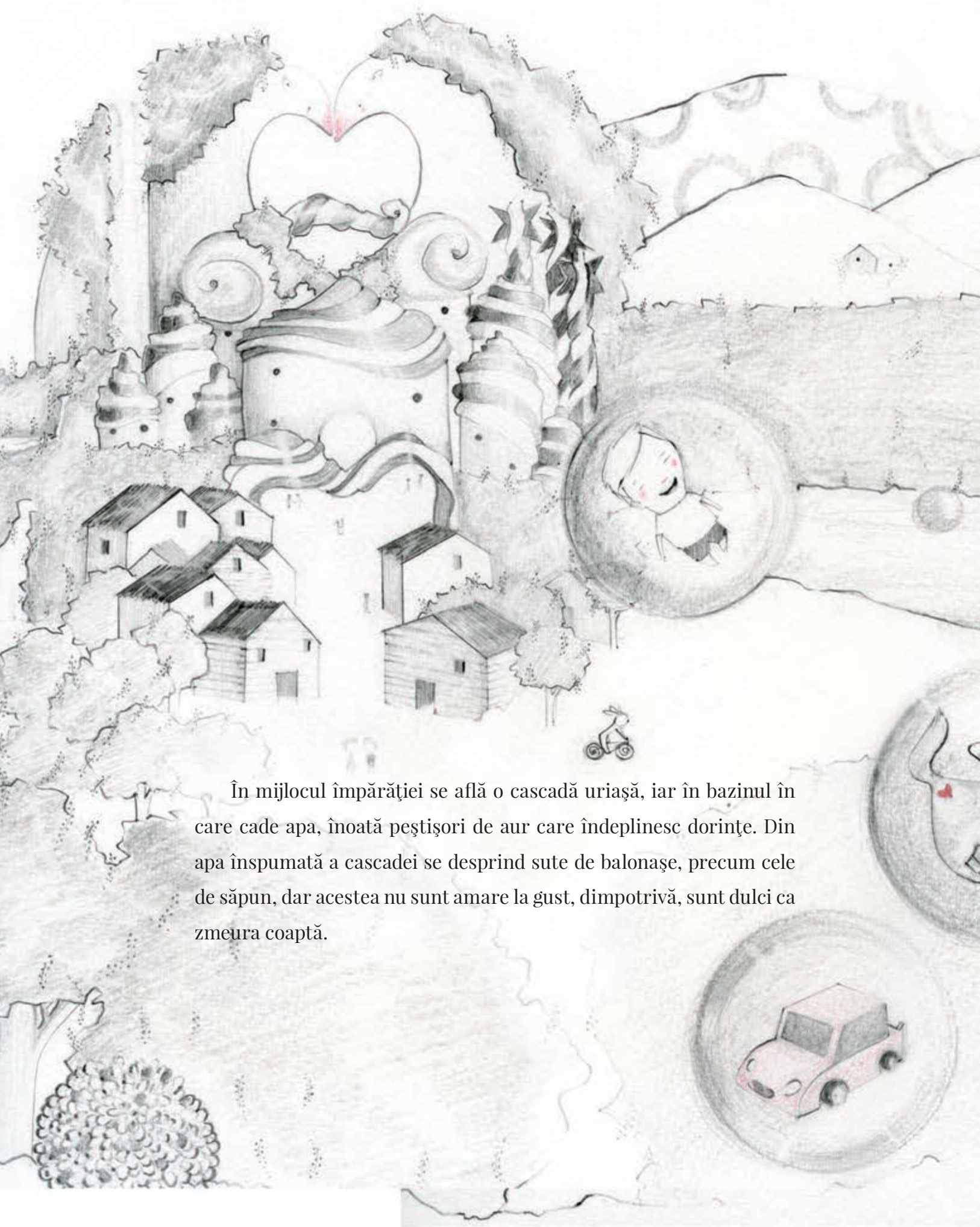
Din păcate, în acest moment, supușii împărătesei Ură sunt în avantaj. Au vocile stridente, puternice și pătrunzătoare, așa că se aud fără nicio dificultate. Iată de ce copiii le percep pe acestea mai repede și mai ușor decât pe cele din Împărăția Fericirii.

, ce frumos e acolo! Toți sunt zâmbitori și liniștiți. Soarele încălzește plăcut, se aude un susur de ape, păsările ciripesc jucăuș, în aer se simte o aromă de fructe pârguite... sau de bomboane... sau de ciocolată caldă. Animalele trăiesc în libertate – prietenoase și pufoase, poți să te joci cu ele după pofta inimii. Dacă nimeresti în Împărăția Fericirii, te simți minunat, îți vine să cânti, să desenezi, să crezi ceva frumos sau să faci un bine cuiva. De aceea, în Împărăția Fericirii, toți se ajută între ei, se susțin, se joacă și se amuză împreună. Cu toții sunt prieteni.

Acolo, inima ți-e plină de iubire și bate într-un ritm vesel, ceva de genul: *bum-bum-bam-bam, bum-bam-baam-buum!* Dacă vreun muzician ar putea auzi acest ritm, cu siguranță, l-ar folosi ca să compună hitul verii. În Împărăția Fericirii, oamenii se simt frumoși și deștepți, ușori ca fulgii, parcă zboară în loc să pășească.

În mijlocul împărăției se află o cascadă uriașă, iar în bazinul în care cade apa, înoată peștișori de aur care îndeplinesc dorințe. Din apa înpumată a cascadei se desprind sute de balonașe, precum cele de săpun, dar acestea nu sunt amare la gust, dimpotrivă, sunt dulci ca zmeura coaptă.

În Împărăția Fericirii, orice gând frumos devine realitate! De exemplu, dacă te gândești la un cățeluș drăguț – nu poți spune că acesta nu e un gând frumos –, în fața ochilor tăi va apărea îndată chiar acel cățel. Astfel, se ivesc întruna noi și noi lucruri admirabile, care fac plăcere tuturor – în acest mod, oamenii își împărtășesc gândurile bune.

Personajele importante ale Împărăției Fericirii locuiesc în diferite clădiri, unele dintre ele destul de ciudate. Să luăm, ca exemplu, proprietatea ducesei Bucurie. În mijloc se află un castel, parcă făcut din turtă dulce ornată cu glazură colorată. Curtea e imensă, plină cu jucării, iar într-o parte se învârte o roată adevărată, ca acelea din parcurile de distracție. Sau domeniul prințesei Mângâiere – unul dintre preferatele mele. E situat în mijlocul unei livezi de caiși plini de aromă, unde e mereu plăcut de cald și de răcoare – perfect pentru o bluză cu mânecă scurtă. Toate lucrurile sunt pufoase și moi și e o plăcere să le atingi. De cum ajungi acolo, un norișor te ia pe sus și te poartă cu delicatețe ca să-ți arate minunățiile din jur. Curtea e plină cu hamacuri, leagăne și trambuline – toate alcătuite din nori, așa că nu e niciun pericol să te lovești sau să te julești la genunchi. În interiorul clădirii sunt o mulțime de dormitoare cu paturile tot din nori, bineînțeles, și acoperite cu cearșafuri frumos colorate. Când te întinzi într-un astfel de pat, te cuprinde imediat un somn dulce, iar deasupra capului tău se ivesc îngeri care îți cântă și îți spun povești frumoase.

Ai impresia că exagerez? Deloc! De fapt, nici nu îți pot descrie totul cum ar trebui. Pentru unele lucruri nu găsesc cuvintele potrivite, așa sunt de minunate!

Baroanele surori Curaj și Siguranță-de-sine au și ele o locuință încântătoare, iar casa prințesei Mângâiere e demnă de Disneyland. Dar cea mai fermecătoare clădire din Împărăția Fericirii este palatul împărătesei Iubire, cufundat în lumină, primitiv și magic! De cum

Îl zărești, nu te poți opri din admirație și îți radiază toată fața. Palatul e înconjurat de un parc spațios în care vei descoperi cele mai îndrăgite atracții și locuri de distracție pentru copii. Însă cel mai important este faptul că acolo toți oamenii sunt buni, au gânduri curate și inimile pline de iubire. Sunt mereu zâmbitori și veseli, gata să ajute. Cu astfel de oameni te împrietenești ușor și petreci minunat în compania lor. De altfel, oricine nimereste în palatul împărătesei Iubire se transformă, devine aidoma cu locuitorii împărăției, adică fericit, cu adevărat, fericit!

Mi s-a părut foarte interesant să văd cum se organizează și cum se înarmează supușii din suitele celor două împărătese. Dar să nu îți închipui că se războiesc pe un câmp de bătălie sau că se duelează cu săbii ori cu pistoale. Câte un reprezentant din fiecare împărăție se așază, pur și simplu, pe umărul unui copil, unul de o parte, celălalt de cealaltă parte. Amândoi vor încerca să se facă auziți și ascultați de copilul respectiv, fiecare îi va vorbi acestuia și va încerca să-l atragă de partea lui, așa se duce lupta.

Exact la fel s-a întâmplat și cu Alex, un băiețel de șase ani...

